



“Att vara lärare – att vara människa”

Inom ramen för SAKs vänskoleprojekt arrangerades i april en studieresa till Afghanistan för svenska lärare. Under elva intensiva dagar fick de se storstaden Kabul och träffa afghanska lärarkolleger. Den ursprungliga planen innebar en resa norrut och besök på SAK-skolor i Takhar och Badakshan men säkerhetsläget gjorde att alla möjligheter att resa ställdes in och programmet fick läggas om till Kabul. Här är tre vykort från lärarna som var med där de reflekterar över sina möten med människor i Afghanistan.

Försörjning och makt

Första dagen: Morgonljus över Kabuls vackra berg. Framme! Lite skrämmande och mycket spännande! Redan första kvällen blir vi hembjudna till vår tolk Sima och hennes man. I kvällen gäller fortfarande den ursprungliga planen, att vi ska resa vidare till Taloqan kommande dag. Det ska bli Simas första resa norrut och hon tycker det ska bli spännande!

Jag frågar Simas man hur han känner inför att hans fru ska resa bort.

– Det är okej, om hon är lycklig är jag lycklig, svarar han. Jag får intrycket av att de lever i ett relativt gott äktenskap, men senare får jag veta att det inte alltid varit så.

När vi är ensamma berättar Sima sin historia. Hennes far var regeringstjänsteman under ”Sovjettiden”, precis som hennes blivande man. En dag kom fadern hem och berättade att hon skulle gifta sig. När hon fick veta med vem ropade hon. – NEJ! Inte DEN mannen! Hon hade gråtit men sedan hade hon accepterat sitt öde.

– Men kärleken då, kom den sedan, frågade jag.
– Nej, kärlek, det är inte för afghanska kvinnor svarade hon! Men Sima hade ett starkt triumfkort på hand. En förskolläro-utbildning. När Sovjetstyret föll hade maken inte längre något jobb och Sima blev familjeförsörjare.

När hennes båda döttrar blev vuxna och mannen tyckte att det var dags att gifta bort dem sa hon nej! När han argumenterade att det kostade mycket att ha dem hemma, kunde hon kontra med att säga att hon skulle försörja dem. Hennes dröm var att de skulle få gifta sig av kärlek, och så blev det!

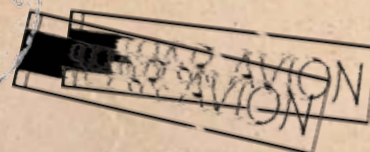
/ Inger



Inger Wiklund-Fors
Stiernhööksgymnasiet
Rättvik



19.11.2007

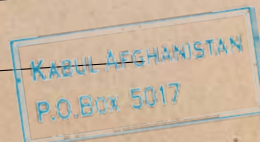


Till:

Dig som läser tidningen

Afghanistan-nytt

Sweden



Att arrangera lärarresor är utmanande. Afghanistans nyckfulla säkerhetssituation, förberedelsearbete och genomförande – allt är svårt. Alla, afghaner och svenskar, ska vinna lärdomar från mötena, mycket ska hinnas med och tas in på kort tid. Men givande blev det även denna gång och vi träffade många varma och engagerade afghaner, framför allt kvinnor. •

Jane Karlsson

Sverigekoordinator vänskolor



Svenska Afghanistankommitténs vänskolor

Projektet länkar 25 svenska och ytterligare cirka 45 europeiska skolor (i Estland, Slovakien och Storbritannien) med skolor i Afghanistan. Eleverna får en kontakt som bidrar till att nyansera bilden av Afghanistan i Europa och att bryta de afghanska elevernas isolering från omvärlden.

Europeiska kommissionen finansierar projektet och har till syfte att öka kunskapen om Afghanistan och också FN:s millenniemål, vilka används som ett tema.

Syftet med projektet är också väl förankrade i läroplanerna och hjälper lärare att tillsammans med sina elever att nå måluppfyllelse vad det gäller, särskilt de sociala aspekterna av, lärande för hållbar utveckling.

För mer information: www.sak.se/skolor

DECORATION DAY SERIES NO.1

Vad kan vi, tre lärare från Sverige, bidra med till afghanska lärare? Den möjligheten, eller utmaningen, fick vi av SAK, som arrangerade kursdagar. Där skulle vi, tre lärare med olika erfarenheter möta afghanska lärare.

Lärarjobbet är ju ofta ett ensamjobb. Inte minst verkar det vara så i Afghanistan, förstod vi då många lärare vittnade om att planeringstid många gånger är obefintlig. Om vi kunde ge inspiration och "förmedla en gemenskap i ett större lärarkollektiv" kände jag mig nöjd. I detta land blir det verkligen tydligt för mig att utbildning är vägen till framtiden och att arbetet som lärare verkligen är ett livsviktigt yrke, att höja utbildningsnivån, att införliva respekt och tolerans i nya generationer.

En kvinna som alltid kommer att finnas kvar hos mig är Nilofar, en ung engelsklärare från en by utanför Jalalabad. Vi pratade på stapplande engelska, under en fikapaus. Hon ville så gärna utbilda sig vidare och tänkte därför inte föda en massa barn. Hon ville lära sig bättre engelska men berättade att hennes skola inte har datorer, inte ens el. Hon är den enda i byn som kan engelska, så det är inte lätt att vidareutvecklas. Men hon hade en fantastisk energi och hennes ögon lyste av intresse.

Brist på gemensam planeringstid, utmaningen att fånga alla elevers intresse. Det är teman som kommer upp på våra utvärderingar såväl i Afghanistan som i Sverige. Läraryrket är sig likt. Vi människor är oss lika och våra behov skiljer sig inte, även om villkoren är olika! Mötet med lärare och människor i Afghanistan har återigen påmint mig om essensen i att vara lärare, i att vara människa!

/ Kiki

Att gifta sig av kärlek eller genom arrangemang

En frisk vårkväll blir vi inbjudna till ett av Kabuls mer attraktiva bostadsområden, ett verk som ryssarna lämnat efter sig. På gården möts vi av Lailuma som visar vägen upp genom trapphuset. Väl inne i vardagsrummet är det som att förflyttas till ett sydeuropeiskt slott med det graciösa möblemanget i guld och sammet. Vi bjöds på frukter, nötter och hemkryddat te. Lailuma presenterar sin äldre syster och svågern Soraya, nygift med en man som studerar juridik i Österrike. Självt väntar hon på att få flytta efter.

Jag förstår Sorayas frustration att ha kärleken på håll och blir nyfiken på bröllopet och hur de träffades.

- By love or arrangement?, frågar jag.
- Hennes man hade låtit meddela sina föräldrar att han var redo att gifta sig, 37 år gammal. Föräldrarna gjorde som plikten kallade, och vände sig till bekanta för att be om deras dotters hand. Soraya, just fyllda 23, hade accepterat anbudet och tog med spänning emot sin blivande man dagen innan bröllopet.
- Jag var nervös, säger hon.
- Vad tänkte du när du träffade honom första gången, undrade jag nyfiket. Hon skrattade till och svarade:
- "He is fat", och la till att det var väldigt mörkt i rummet där de sågs.

Jag kan inte låta bli att förundras över de traditioner afghanska kvinnor införlivas i och frågar hur hon upplever arrangerat äktenskap. Hon svarar att hon respekterar och förlitar sig på föräldrarnas beslut och om hon gillar hälften av mannens egenskaper så är hon nöjd. Då låter fint och sorgligt på samma gång, att få en partner vald av omsorg.

/ Jessica



Kiki Nilsson
Skarpnäcks Fria skola
Sthlm

Afghanistan-nytt

Sweden



Jessica Schilling
JENSEN gymnasium Västra
Kungsholmen, Sthlm

KABUL AFGHANISTAN
P.O.Box 5017

Till:

Dig som läser tidningen

Afghanistan-nytt

Sweden

